

ת"פ 51832/09 - מדינת ישראל נגד דיא זיד, ראמי כת Анаה

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 51832/09-16 מדינת ישראל נ' זיד ואח'
בפני כבוד השופטת טל תדמור-זמיר

בעניין: מדינת ישראל
המאשימה
נגד
1. דיא זיד
2. ראמי כת Анаה
הנאשמים

הכרעת דין

במ佐ות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הריני מודיעה כי החלטתי לזכות את הנאשמים מהעבירה שויוסה להם בכתב האישום.

כתב האישום ותשובה הנאשמים לו

1. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המיחס להם עבירה של כניסה לישראל שלא כדין ומעובdotיו עליה כי בתאריך 18.9.16 סמוך לשעה 10:35 שבו הנאשמים, תושבי הארץ, על כביש 611 בין כיכר חירש לבסיס מג"ב חוף, מבלי שהיו בידיהם אישורי שהייה או תעסוקה בישראל.

עוד עולה מעובdotות כתב האישום כי במועד הרלבנטי הנאשם 1 החזיק באישור תעסוקה חוקלאית למרחב התפר והנאשם 2 החזיק באישור תעסוקה מסחרית למרחב התפר.

2. בתשובתם לכתב האישום טענו הנאשמים כי המקום בו הם נעצרו אינם בשטח ישראל. עוד טענו כי הם הבינו שהם נמצאים למרחב התפר, ומאחר והו בידיהם אישורי תעסוקה למרחב התפר, שהייתם במקום היהoka. לאחר שנשמעו עדי המאשימה ובית המשפט ערך ביקור במקום, הצהירו ב"כ הנאשמים כי הם אינם חולקים עוד על כך שהנאשמים נתפסו בתוך שטח ישראל, ברם עמדו על טענותם כי היסוד הנפשי של העבירה לא הוכח, שכן הנאשמים טעו לחסוב שמדובר למרחב התפר.

3. **ב"כ המאשימה** טען כי הנאים נטפסו בדרכם לעובדה בחריש, כשבידיהם אישורים שאינם תקפים במקום בו הם נעצרו. כן ציין כי בעודותם הנאים לא ידעו לומר אם המקום שבו הם נעצרו בכלל במסגרת האישורים בהם החזיקו ולכן היה עליהם לברר במנהל האזרחי את גבולות תוקף האישורים. ב"כ המאשימה הפנה להודעות הנאים (ת/2 ות/3), כמו גם לסעיף 20 (ג) לחוק העונשין וטען כי משנה הנאים לא ערכו בירור מול המנהל האזרחי, יש לקבוע, לכל הפחות, כי מדובר בעצימות עינית. בהקשר זה הפנה ב"כ המאשימה לעודות של רס"ן ערן גروس, ממנה עולה כי תשב האזרח המבקש אישור לקו התפר, מקבל הסבר על המרחב; המנהל האזרחי מתזכיר אותם בדבר גבולות האזרח והוא יודע ומכיר את השטח. עוד טען כי הנאשם 1 מחזיק אישור משנת 2006, הוא הודה כי התקoon להגיע לעובד בחריש וברי כי העיר חריש אינה חלק מרחב התפר. ב"כ המאשימה הוסיף כי גרטסו של הנאשם 1 בבית המשפט סותרת את הودעתו במשטרת וביקש לדוחות הטענה לפיה מדובר בעtuות במצב דברים ולהרשיע את הנאים בעבירה שויוסה להם, בהפנותו לפסיקה.

4. **ב"כ הנאשם 1** טען כי אין מקום שיילוט המלמד הין מרחב התפר ואף עד הتبיעה עצם לא ידעו לומר הין בבדיקה נמצא מרחב התפר ואישרו כי במקרים רבים אנשים נוספים, שנעצרו באותו מקום בו נעצרו הנאים, בחשד לכינסה בלתי חוקית, שוחררו. בכר, טען, נוצר מצג לפיו המקום בו נעצרו הנאים נמצא למרחב התפר. אשר לעודותם של גROS, ב"כ הנאשם 1 טען כי העד העיד שהוא צירף לתיק החקירה מפה, ממנה ניתן ללמידה את תוארי השטח, ברם מפה שculo לא נכללה בחומר החקירה והמאשימה לא הגישה אותה לבית המשפט. עוד טען כי ההנחות או המפות עליהם העיד גROS, לא הוצגו לבית המשפט ואילו על התייחסים של הנאים לא צינו גבולות מרחב התפר ולא צורפה להם מפה. ב"כ הנאים טען כי אין חלק שכבש 611 נמצא בחלקם מרחב התפר, ברם לא ברור הין הוא מסתומים ولكن יש לזכות את הנאים מהעבירה שויוסה להם.

5. **ב"כ הנאשם 2** הצרף לדבריו ב"כ הנאשם 1 והוסיף כי לא ניתן להטיל על הנאים את האחוריות לדעת את גבולות מרחב התפר והמאשימה היא שצרכה לשולט את המקום באופן ברור.

יריעת המחלוקת

6. כאמור, הצדדים לא חלקו על כי הנאים החזיקו בידיהם אישורי כניסה לצרכי תעסוקה למרחב התפר ובסתופה של יומם לא חלקו על כי המקום בו נעצרו הנאים נמצא בשטחה של מדינת ישראל. קרי, אין מחלוקת על היסוד העובדתי של העבירה - כניסה של הנאים לישראל שלא כדין. המחלוקת בין הצדדים מצומצמת וענינה - היסוד הנפשי של הנאים, קרי, מודעותם להימצאותם בשטח ישראל. המאשימה טוענת כי הנאים ידועו כי הם נכנסו לשטח ישראל ללא היתר כדין, ולמצער הם עצמו עיניהם שלא בררו מה הם גבולות המרחב שבו הותר להם לשחות. מנגד, עומדת טענת ההגנה, אשר כוללת למעשה שני פנים. הפן האחד הוא כי המאשימה לא הוכיחה את היסוד הנפשי של העבירה, קרי, לא הוכיח שהנאים היו מודעים לעובדה כי הם נכנסו לשטח ישראל. הפן השני של טענת ההגנה הוא כי קמה לנאים הגנה של טעות במצב דברים (סעיף 34 לחוק העונשין, התשל"ז-1977), שכן הם טעו לחשוב שהמקום בו הם נעצרו בכלל בוגדר מרחב התפר. מכאן נפקותה של השאלה - מה המרחק בין אותו "מרחב תפ" לבין

המקום בו נעצרו הנאים. היה מדובר במרקח רב, כי אז יקשה לקבל טענתם של הנאים, והיפר.

"מרחב התפר" - הגדרה

7. בין השנים 2009-2002, הוקמה גדר ביטחון שיצרה חיז' בין שטחי יהודה ושומרון לשטח ישראל. לאור אילוצים שונים בקביעת תוואי הגדר, חלקים מסוימים מן הגדר לא הוקמו על קו תחום איו"ש, כי אם בתוך שטхи האזורי. במצב זה, נותרו חלקים משטхи האזורי "מחוץ" לגדר בצדיה הישראלי, באופן שבינם לבין שטח ישראל אין כל חיז'. דברים אלה מוכנים "מרחב התפר" והוא הוכרזו על ידי המפקד הצבאי כ"שטח צבאי סגור" אשר פרט למספר קבוצות - שטחים אלה הוענקו היקף הטרitorijski כ-120,000 דונם ומתחגררים בו כ-400 פלסטינים באופן קבוע (ראו לענין זה בג"ץ 9961/03 **המועד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברג נ' ממשלה ישראל** 5.4.11).

8. אף בעפ"ג (מחוזי חיפה) 16-06-33783 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (23.8.16) (להלן: "ענין מחאג'נה") נדרש בית המשפט להגדרת מרחב התפר וקבע:

"בהתאם dazu בדבר הוראות ביטחון (יהודה ושומרון) (מס' 378, התש"ל-1970, הכרזה בדבר סגירת שטח מס' 2/03 ס' (מרחב התפר) הוגדר "מרחב התפר" כדלקמן: "כל שטח התחום על ידי המכשול, המסתומן במפה כקו בצע אדום, לכיוון מדינת ישראל" (המפה מצורפת dazu). "המכשול" מוגדר כמו הנ"ל: "גדרות, חומות ודרבי פטROL, אשר נועדו למניעת פיגועי טרור ולמניעת יציאתם של מפגעים משטхи אזור יהודה ושומרון למדינת ישראל, שהוקמו מכוח צווי התפיסה המפורטים בחלק א' לתוספת להכרזה זו, כפי תוקפם לעת עתה".

9. פקודות המנהל האזרחי מגדרות את מרחב התפר כדלקמן: "השטח המציין בין גדר הבטחון לבין ה"קו הירוק", שטח זה הינו שטח איו"ש אשר על פי צו אלף, הכניסה אליו מתבצעת בכפוף למשטר היתרים".

מרחב התפר לפי עדותם של עדי ה证实ה

מתעם המאשימה העידו 4 עדים - שלושת השוטרים שנמננו על הצוות שעצר את הנאים ורס"ן ערן גروس - סגן ראש תחומי תשתיות במנהל האזרחי ביהודה ושומרון. אתיחיל דזוקא מעודתו של רס"ן גROS.

10. **רס"ן ערן גROS** (להלן: "גROS") העיד כי במסגרת תפקידו הואאמין על הוצאה מפות, קביעת מיקום בתחום שטחי יהודה ושומרון ואחריות על תשתיות. גROS העיד כי מרחב התפר הוא השטח הכלוא בין גדר הבטחון לבין ה"קו

הירוק, שטח שנמצא ביהודה ושומרון, מעבר לגדר הביטחונית. גروس העיד כי הגם שהקו הירוק אינו מסומן בשטח, מייחי באזור יודע היכן הוא עובר. כן העיד כי מי שմבקש להיכנס למרחב התפר, מבקש להיכנס למטרה מסוימת וידעו היכן מותר לו להיות (עמ' 15 לפרקט' בש' 20-32; עמ' 18 לפרקט' בש' 28-20).

11. **בחקירתו הנגדית** גROS שב והעיד כי מרחב התפר אינו מסומן ובחלקים מסוימים הוא אכן נמצא מערבית לגדר הפרדה, ברם לא הסכים עם הטענה כי התושבים אינם יודעים את גבולותיו (מעמ' 16 לפרקט' בש' 27 עד עמ' 17 בש' 1). כן העיד כי מרחב התפר מצוי בשליטה ישראלית, ציין כי במאפה ת/1 לא רואים כלל את גבול איז"ש והוסיף כי כשהתבקש על ידי המאשימה להתייחס למקום שבו נעצרו הנאים, שלח עמו תשובה מפה (עמ' 17 לפרקט' בש' 12-26) (המאפה לא נמצא בתיק החקירה ולא הוגשה לבית המשפט). גROS העירק שהמרחיק מהקו הירוק לנקודה בה נעצרו הנאים סב סביר קילומטר וחצי ולא ידע לומר אם במקום קיים כביש (עמ' 18 לפרקט' בש' 5-2). כן העיד כי האישורים שהחזיקו הנאים הם אישורים ספציפיים, למטרה מסוימת (עמ' 19 לפרקט' בש' 13-3).

12. **ע"ת 1, רס"ר אנס כעביה**, שוטר במשטרת עירון, העיד כי הנאים נעצרו במתחם שהוקם על כביש 616, סמוך לבסיס מג"ב חריש, לצורך בדיקה שגרתית של רכבים וכשנשאל היכן נמצא מרחב התפר, השיב: "אני לא יודע. מהה שזכור לי זה רחוק ממש" (מעמ' 7 לפרקט' בש' 15 עד עמ' 8 בש' 5).

בחקירתו הנגדית העיד כי הם יודעים על סמרק ניסיון קודם אם המקום שבו הם עוצרים חסודים נמצא בישראל או במרחב התפר והוסיף כי "קו התפר זה חצי מדינה" (עמ' 9 לפרקט' בש' 7-1). לשאלת בית המשפט, השיב רס"ר כעביה כי המתחם בו הוא עומד אינו במרחב התפר, והסביר כי הוא אומר זאת על סמרק ניסיון, התיעצות עם מחלקת חקירות המשטרה באירועים קודמים ועל סמרק תצ"א. עם זאת, כשהתבקש להסביר מדוע, אם היה ברור שהם נמצאים בשטח ישראל, הם ביקשו לבדוק גם תעודות זהות של הנוסעים ברכבת, השיב: "אנחנו נמצאים באזור מרחב התפר אז סביר להניח שיש אנשים מהם תושבי שטחים, שאין להם רישיונות נהיגה" (עמ' 9 לפרקט' בש' 15-24).

13. **ע"ת 2, רס"ר עמיד איברהים**, שימש כמפקד הכוחות שעצר את הנאים. רס"ר איברהים העיד כי הכוחות עצר את הנאים מתחת לבסיס מג"ב, בכביש 616 והוא אינו יודע מה המרחיק מאותה נקודה לחריש. העד סימן על תצלום האוורור ת/1 את הנקודה המדוייקת שבה נעצרו הנאים (עמ' 10 לפרקט' בש' 9-26). **בחקירתו הנגדית** העיד כי הוא אינו מחליט אם המקום שבו הוא עוצר שב"ח נמצא בשטח ישראל אם לאו, אלא מתיעץ עם החקירות והם "אומרים אם זה שיר לארץ או לא". כן העיד כי אין לו סמכות לשחרר חשור או לעכבו והוא פועל על פי החלטת קצין החקירות (עמ' 11 לפרקט' בש' 7-27). רס"ר איברהים אישר כי מדובר באזור בעייתי, כי לא ברור איפה נמצא קו התפר, רואים אותו רק במאפה ולכן מתקשרים לתחנה, שם הפיקוד מקבל את ההחלטה. כן העיד כי במאפה ת/1 לא רואים את קו התפר, אלא רק את המתחם בו נעצרו הנאים (מעמ' 11 לפרקט' בש' 28 עד עמ' 12 בש' 13).

14. **ע"ת 3, רס"ר איציק וקנין**, שימש סגן מפקד הכוחות שעצר את הנאים. רס"ר וקנין העיד כי הנאים נתפסו בין מצפה אילן לחריש, על ציר 616, שנמצא בשטח הארץ, שכן הם לא עובדים באיז"ש, ברם לא ידע לומר מה היחס בין המתחם בו הם עמדו לבין מרחב התפר (עמ' 13 לפרקט' בש' 32-14). **בחקירתו הנגדית** השיב כי הוא משרת שנתיים בגזרה, אבל אינו יודע איפה נמצא מרחב התפר ומניין זהה באזור ברטעה בלבד. כן העיד כי "לפי החוקר" ציר 616 אינו קו התפר (עמ' 14 לפרקט' בש' 21-2). רס"ר וקנין לא יכול היה לומר מה המרחיק מהמתחם בו נעצרו

הנאשמים לברטעה והעריך כי מדובר ב-7-8 דקנות נסיעה. כן ציין כי קנו התפר איןנו נראה במפה ת/1 (עמ' 15 לפוטו' 1-14).

15. אם לסכם עדותם של שלושת השוטרים בצוות, אז, חרב העובדה שהם משרות בגזרה זמן רב ואין זו הפעם הראשונה בה הם מבצעים מחסום במקום, אף אחד מהם לא ידע בוודאות היכן מסוימים מרחב התפר ומה המרחק ממנו ועד המקום בו נעצרו הנאשמים. ככלם סמכו את ההחלטה לעצור את הנאשמים בנזקודה בה הם נעצרו, על החלטת מחלוקת החקירה במשטרת, לפיה המקום נמצא בשטח ישראל. המआשימה לא זמינה לעדות מי מחלוקת החקירה במשטרת ולא הגישה מפה שתלמיד על היחס בין מרחב התפר למקום בו הנאשמים נעצרו.

ביקורת במקום

16. לאור עדותם של עדי המआשימה, ובהעדר ידיעה שיפוטית אודוטות תוארי וגבולות מרחב התפר, יצא בית המשפט לביקור במקום (ראו פרוטוקול הביקור מיום 9.5.17). במסגרת הביקור במקום ביצע בית המשפט שתי נסיעות. האחת - מהמקום בו נעצרו הנאשמים ועד הכניסה לברטעה והשנייה - מהמקום בו נעצרו הנאשמים ועד מחסום ריחן. אין מחלוקת כי מחסום ריחן הוא המחסום ממנו נכנסו הנאשמים. קרי, ברוי כיו צדו הישראלי של המחסום מצוי בשטח מרחב התפר, אליו הורשו הנאשמים להיכנס. בביקור נמצא כי הקביש המוביל מהמקום בו נעצרו הנאשמים למחסום ריחן הוא כביש 611. אותו ציר ממשיך גם לחריש. כביש 611 הוא הקביש ממנו נכנסים לברטעה והמרחב בין מחסום ריחן לבין הכניסה לברטעה הוא כ-4 ק"מ. זה המקום לציין כי ברטעה היא יישוב שחלקו המערבי מצוי בשטחי מדינת ישראל, בעוד חלקו המזרחי מצוי בשטחי הרשות הפלסטינית. עם זאת, הכניסה לברטעה הינה מכביש 611, אשר כאמור, חלקו נמצא בשטח ישראל וחילקו במרחב התפר. המרחק מהכניסה לברטעה למקום בו נעצרו הנאשמים הוא כ-2 ק"מ, שאורכם כ-2 דקנות נסיעה לכל היותר ולא כפי שהuid رس"ר וקנין.

17. עוד - המקום בו נעצרו הנאשמים נמצא בלב שומקום. לא בעיירה של עיר ואף לא בכניסה אליה. נקודת ציון שירירית, אשר נמצאת מתחת לבסיס מג"ב ואך מתק/1 ניתן להתרשם כי הגם שניתן לראות מאותה נזקודה את העיר חריש, היא אינה נמצאת בתחוםה, לפחות באשלב זה. יתכן שלו היו השוטרים עוצרים את הנאשמים למרחק של 1-2 ק"מ מערבה מהנקודה בה הם נעצרו בפועל, כי אז כלל לא היינו נדרשים לדון בשאלת היסוד הנפשי או הטעות, שהרי היה ברור שמדובר בשטח ישראל, בرم, כאמור, ענייננו לא כך הוא.

גרסת הנאשמים

18. **הנאשם 1 מסר בהודעתו במשטרת (ת/2)** כי בידו אישור לקו התפר והוא נכנס דרך מחסום ברטעה במטרה לחפש עובדה וסביר כי חריש נמצאת במרחב התפר מחתמת קרבתה לגבול, אלא שנטפס לפני חריש, עוד לפני הגיעו אליה. **בבית המשפט** העיד כי הוא מחזיק בהיתר כניסה למרחב התפר מאז שנת 2006 וביום בו נעצר נכנס כדי לעבוד במטע זיתים לצד חריש, אחרי בסיס מג"ב, משמאלו. הנאשם 1 העיד כי האדמות בהן התכוון לחפש עובדה שייכות לאנשים מייעבד וקפין ולכל הפעלים הפלשתינים יש היתר כניסה לשם, אז הוא חשב שזה מרחב התפר. הנאשם 1

הוסיף כי בעבר נעצר באותו מקום, אך שוחרר לאחר שההיתר שלו נבדק ונמצא שהוא באותו מקום כדין (מעמ' 25 לפירוט' בש' 18 עד עמ' 26 בש' 18). **בחקירתו הנגדית** הנאשם הנאשם 1 העיד כי לדידו אין חריש והן הישוב אום אל קוטוף נמצאים במרחב התפר, כמו כל האדמות עליהם יש מטען ציטים ושם הוא יכול לעבוד (מעמ' 26 לפירוט' בש' 23 עד עמ' 27 בש' 23). כן העיד כי אף אחד לא הסביר לו איפה קו התפר ועד להיכן ניתן הגיעו (עמ' 27 לפירוט' בש' 30-26). עמד על כך שלא ידע היכן נמצא חריש, אלא השוטר הוא שאמור לו שמדובר בחריש (עמ' 8 לפירוט' בש' 16-9).

19. **הנאשם 2 מסר בהודעתו במשטרת (ת/3)** כי מבחינתו חריש נמצאת באזור קו התפר ובו הוא נעצר הוא התכוון להגיע לבריטהה, אך הינה שהסיע אותו עשה סיבוב. **בבית המשפט** העיד כי יש לו יותר מזה כשנתיים ובוים האירוע המענייק בבריטהה אמר לו שאין עבודה ושליח אותו למטייק ציטים. כן העיד שידע שאזור ריחן זה מרחב התפר ולכן מותר לו להיכנס לשם לפי ההייתר (עמ' 28 לפירוט' בש' 32-19). הנאשם 2 הוסיף שבעת קבלת ההייתר אף אחד לא הסביר לו היכן המיקום של קו התפר ולדידו, המקום בו הוא נעצר זה מרחב התפר (עמ' 29 לפירוט' בש' 4-1). **בחקירתו הנגדית** העיד כי הוא יודע שההיתר שניית לו תקף רק למרחב התפר והוא לא שאל את המנהל האזרחי אם חריש נכללת בקו התפר, כי אין למי לגשת ולשאול (עמ' 30 לפירוט' בש' 8-1).

דין והכרעה

20. לאחר ששמעתי את כל העדויות, ביקרתי במקום, עינתי בראיות ושמעתי את טענות הצדדים, אני סבורה כי המאשימה לא הרימה את הנintel המוטל עליה במשפט פלילי ולא הוכחה, מעבר לספק סביר, כי הנאשםיו היו מודעים להימצאותם בשטחי מדינת ישראל. א נמק.

21. הנאשם דבקו בגרסתם לפיה הם סברו שהמקום בו נעצרו נכלל למרחב התפר ולא מצאתו סתיות בין הודעתיהם במשטרת לבין עדויותיהם בבית המשפט. אכן, עדויותיהם בבית המשפט היו מפורחות יותר מההודעות במשטרת, ברם זהוطبع הדברים ואין בפирוט האמור משומס סתייה. עדויותיהם של הנאשםים אף לא נסתרו.

22. גרים אמ衲 העיד כי כל אדם שמקבל ה היתר למרחב התפר מקבל הסבר על השטח או גבולות הגירה בהם מותר לו להימצא, ברם הנאשםים העידו כי לא ניתן להם הסבר שכזה והמאשימה לא זמנה מטעמה עד שייעיד כי זהה תפקידיו או כי כך הוא עשה. כך גם לא זמן לעדות הגורם שמנפיק את ההיתרים, לא הוצגו מסמכים אשר יש בהם כדי לתמוך הטענה כי צו מרחב התפר הכלול את פירוט שטח מרחב התפר או ההנחיות והנהלים אכן מפורטים ולא הוכח כי הנאשםים עצם נחשפו לאותם פרסומים. גרים העיד כי קיימות מפות, במועצות וברשותי בשטחי הרשות, ברם בית המשפט לא הובא העתק או צילום של מפה כדי לתמוך את עדותם. הנאשםים העידו כי אין בנמצא מפות כלל. גם במפות עצמן - דומה כי טוב היה עווה המנהל האזרחי לו היה מצרף להיתר הכנסתה מפה או תשריט עליו מסומנים גבולות מרחב התפר. תשריט או מפה כגון דיא ששיים היו להקל על מקבל ה היתר ולהבהיר להם את גבולות הגירה בה מותר להם להימצא. אלא שלא כך הוא. הנאשםים טענו כי כל שמצוין בהיתר הוא כי יש בו כדי להיתר כניסה למרחב התפר למטרה מסוימת (במקרה דנן, תעסוקה חקלאית ותעסוקה מסחרית). לא מצורף לו דף הסבר או מפה שיבחרו לבדוק מהם גבולות אותו מרחב. המאשימה לא הגישה את ההיתרים כדי לסתור זאת.

23. המאשימה טענה כי בנסיבות העניין צריך היה להtauורר בלבם של הנאים החשד שהוא הם נמצאים בשטח ישראל ולכן יש לקבוע, לכל הפחות, כי הייתה להם מחשבה פלילתית בדמות עצמת עיניים. עצמת עיניים פירושה כי הנאשם שחשד בפועל בקיים נסיבה רלוונטי ולא בירר אותו חשד, רואים אותו כמו שהיא מודע לקיומה של אותה נסיבה.

24. בנסיבותיו של התקן דנן, אני סבורה כי הגנת הטעות במצב דברים מצויה באותו מישור נפשי - תודעתך יחד עם המודעות ועצמת העיניים. משאחד מתקיים, האחרים אינם חלים. אם הנאשם מודע לקיומה של נסיבה, לא ניתן לקבוע שהוא רק חשד בקיומה וכי שחשד בקיומה של נסיבה וביצע את המעשה תוך לקיחת סיכון מבליל לברר את הדבר, אינו יכול עוד להיחשב כמי שטענה טעות כנה לגבי אי - התקיימותה של הנסיבה (ראו לעניין זה ע"פ 635/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (12.1.12); יורם רבין, יניב ואקי - דיני עונשין, מהדורה שלישית, כרך ב' בעמ' 975; 984. לעומת זאת מבילה בין היסוד הנפשי לבין הגנת הטעות במצב דברים, ראו - גבריאל הלוי, תורה דיני העונשין, כרך ג' בעמ' 256-258). לכן, אכרוך הדיון בשאלת המודעות והטעות בכריכה אחת.

25. הבדיקה האם היה צריך להtauורר בלבם של הנאים החשד לשוהם בישראל שלא על פי תנאי ההיתר, היא בבדיקה אישית סובייקטיבית, ואין די בחשד שהייה מתעוורר בלבו של אדם מן היישוב. מודעות הנאים יכולות ותוכח בראשות, או מסך כל הנסיבות המצביעות על כך כי היו לניגוד עיניהם עובדות מחשידות שמהן הם בחרו להtauורר וنمנו על מלברון (ספרו של יעקב קדמי "על הדיון בפליליים, חוק העונשין", חלק ראשון, מהדורה מעודכנת תשס"ה- 2004 (עמ' 181)). בע"פ 2606/04 **בנבייה נ' מדינת ישראל** (26.4.06) נקבע:

"מחשבה פלילתית של אדם, מעצם טيبة וטבעה - היא דבר שבלבו פנימה, ובית המשפט אינו בוחן כליות ולב. לכן, בבואה לבחון את המחשבה הפלילתית, אין לו לבית המשפט אלא את מכלול הנסיבות והעובדות של המקלה הספציפי שלפניו, ומהן תילמד קיומה של מחשבה פלילתית או היעדרה. הוכחת סיטואציה עובדתית כלשהי, על מרכיבה השונים, היא המאפשרת לבית המשפט להסיק מסקנות עובדתיות לגבי ה��이 נפשו של אדם ובמילוי אחרות, המדיים החיצוניים הם המעדים על שהתרחש בתוך ליבו של אדם פנימה ומכוומם ניתן להחזיק אדם כמו שתתקיימה בו מחשבה פלילתית".

(ראו לעניין זה גם ע"פ 7704/13 **מרגולין נ' מדינת ישראל** (8.12.15)).

26. עוד נקבע בפסקה כי לצורך הוכחת אחוריות פלילתית מכוח עצמת עיניים, על הتبיעה להוכיח שלושה ריכבים: קיומו של חשד סובייקטיבי; להיות החשד ממשי; ואי בירור החשד (ע"פ 5938/00 **אוזלאי נ' מדינת ישראל** (14.5.01); ע"פ 11699/05 **סרפוג נ' מדינת ישראל** (23.6.08)). כאמור, השאלה העומדת להכרעה הינה החשד ומידת החשד הסובייקטיבי שהtauורר אצל הנאים, בנסיבות המקלה. עם זאת, כדי לבחון את החשד הסובייקטיבי, אין להtauורם מנתונים אובייקטיבים, שעשויים לסייע, כפי שנקבע למשל בע"פ 8641/04 **ボנץק נ' מדינת ישראל** (06.11.06):

"כאשר מערכת הנסיבות האובייקטיביות עולה כי בלבו של כל אדם בר-דעת היה מתעוורר חשד, עשוי הדבר להקים חזקה עובדתית הפעלת לחובתו של הנאשם. אך, ניתן להניח כי מערכת נסיבות שהיתה מעוררת חשדו של כל אחד אחר, וודאי עוררה, בפועל, גם את חשדו

של העosa, אולם חזקה זו (דרךן של חזקות מסווגה) ניתנת לסתירה, וגם מעל משוכה זו יכולת הנאשם לעבור, אם יעלה בידו להוכיח כי מה שנכוון לגבי אחרים - לא נכון לגביו, ועל-אף חזם של אחרים, בלבו-שלו לא התעורר חשד שכזה, בשל נתונו האישים או נסיבותיו המיחדות של האירוע".

27. בעניינו, הביקור במקום חיזק את דעתך כי לנאים סיבה לחשוד כי הם יוצאים מגבולות מרחב הטער ונכנסים לשטח ישראל. כאמור, אין מחולקת כי הנאים נכנסו ממחסום ריחן והגיעו ברכב מכיוון מרחב הטער. כפי שצין לעיל, המרחק מהכינה לברטעה, שאין חולק כי היא נמצאת למרחב הטער, בין המ מקום בו הנאים נעצרו, הוא כ-2 ק"מ וכ-2 דקות נסעה, לכל היותר. היקן עובר הגבול בין מרחב הטער לבין שטח ישראל במהלך אותו 2 ק"מ? זאת לא ניתן לדעת. הצביע - אחד הוא, הנוף - זהה ואין שינוי כלשהו שייעיד או ילמד כי מעתה אתה יוצא מרחב הטער ונכנס את שטח ישראל. בנסיבות עומדות אלה, טוב הוא לעשות הרשות לו הי מזכות שלט אשר מודיע ומרתיע כי החל מנקודה זו ואילך, מסתיים מרחב הטער ומתחיל שטח ישראל. עדי המאשימה אף הם, חרף שירותם באזרע, לא יכולים היו לומר מהם גבולות המרחב והמאשימה לא הגיעה מפה שיכולה לתת מענה לשאלת. בנסיבות אלה, אפילו היו הנאים חושים בשלב כלשהו (ואני קובעת כך) כי הם יוצאים את גבולות מרחב הטער ומקשים מהנהג לעזoor את רכבו, אין זה מן הנמנע שעד שהיא זה האخرן עוזר את הרכב, היו הנאים מוצאים עצם בשטח ישראל.

28. המאשימה בבקשתה להזכיר **משמעות מחריגנה** לעניינו. קראתי לא אחת ואני סבורה כי לא ניתן להיעתר לבקשת המאשימה, שכן הנסיבות שם שונות מעניינו, כפי שסביר להלן. בעין מחריגנה מדובר בנאשם, אשר נטאש מסיע שני שב"חים בצדמת מגידו וטען, בין היתר, שצומת מגידו נחשבת חלק מקו הטער. בית המשפט דחה הטענה וקבע כי על מסיע שמשיע תושבי טחחים מוטל לבדוק את ההיתר שבידי הנוסעים ומשלא הוכיח כי בדק "במשנה מרך כל חשד שהתעורר בלבו" נקבע כי עצם את עיניו. בעניינו שונים הם פני הדברים. הנאים כאמור החזיקו בהיתרי כניסה ותעסקה למרחב הטער ועצרו לא רחוק ממנו, כאשר בשטח אין נמצא שליטה שייעיד על גבולות מרחב הטער והמאשימה לא הוכיחה בדרך אחרת כי הנאים ידעו את גבולות המרחב.

29. זה המקום לשוב ולהזכיר כי השוטרים עצמם לא ידעו מהם גבולותיו של מרחב הטער והיקן הוא מסתיים, ביחס למקום בו נעצרו הנאים. אמנם מודעותם של השוטרים אינה יכולה ללמד על רמת המודעות של הנאים, ברם יש בה כדי ללמד על מרכיבות או עミמות הנושא.

30. אני ערה לקביעה בעין מחריגנה לפיה השאלה אם מקום X נמצא למרחב הטער אינה שאלת משפטית כי אם שאלת גיאוגרפיה - עובדתית. עם זאת, לדידי מדובר בשאלת שמצריכה הוכחה ואינה מצויה בתחום הידע השיפוטית של בית המשפט. בעניינו, כאמור, המאשימה לא הריםה את הנטול ולא הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאים היו מודעים לכך שהם חצו את קו הטער ונכנסו לשטח ישראל.

סוף דבר

.31. לאור שפורט לעיל, הריני מזכה את הנאשמים מהעבירה שיוחסה להם בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 ימים מיום

ניתנה היום, י"א תשרי תשע"ח, 01 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים